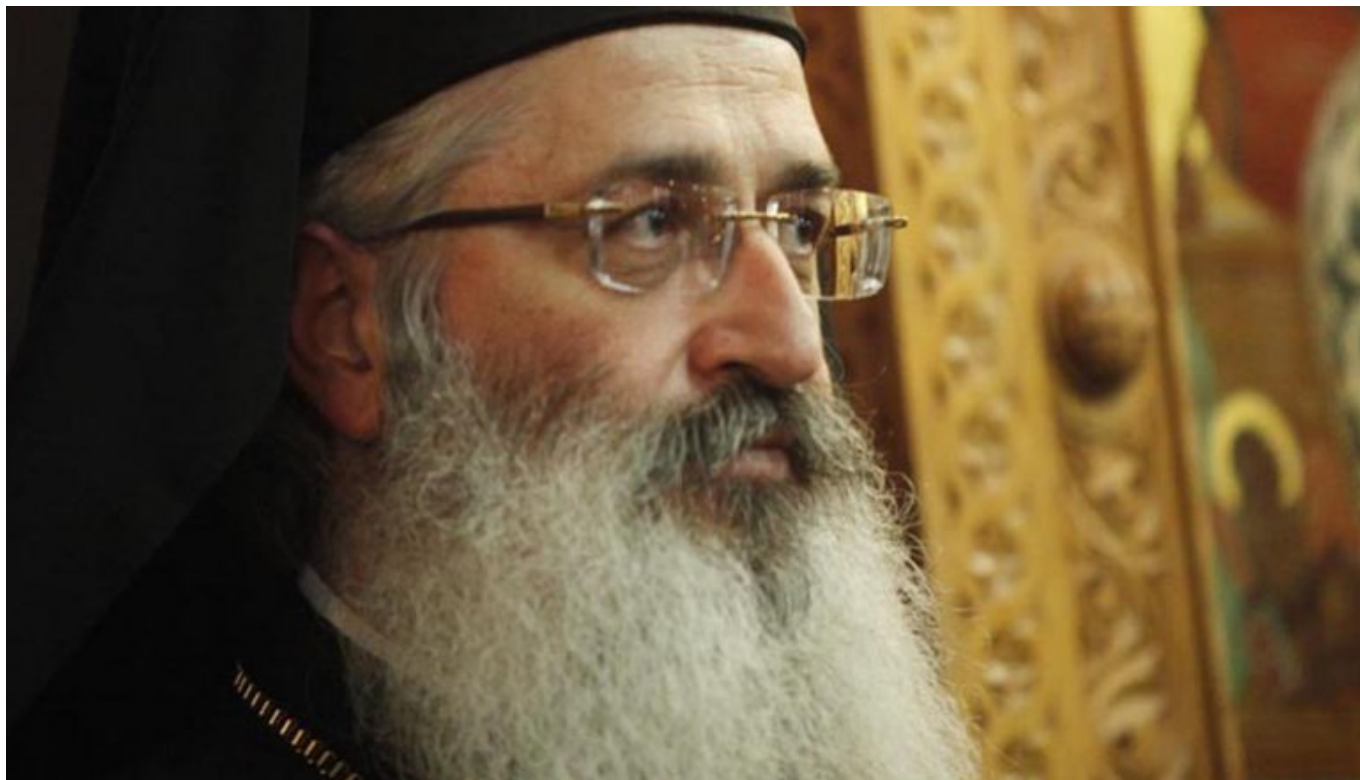

24/11/2019

ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΑ του Σεβ. Μητροπολίτου κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αλεξανδρουπόλεως](#)

ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΑ - Κυριακό Κήρυγμα Σεβ. Μητροπολίτου κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ
κατά την ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ](#)

Διδαχή και ἐμπειρία

διὰ χάρτου καὶ μέλανος (Β' Ἰωάννου 12)

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΛΟΥΚΑ (Λκ. 18-27)

24 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2019

Ένας ἐπίσημος Ἰουδαῖος πλησίασε τὸν Ἰησοῦ καὶ τὸν ρώτησε μὲ εἰλικρίνεια καὶ ἐνδιαφέρον: «... Δάσκαλε... τί νὰ κάνω γιὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνια ζωή;»

Στὴ συνέχεια τῆς συζητήσεως ὁ Χριστὸς ἀποδέχτηκε ὅτι ὁ πλούσιος ἐκεῖνος ἦταν ἐνάντετος ἄνθρωπος, εἶχε διαφυλάξει τὶς βασικὲς πανανθρώπινες ἀξίες στὴ ζωὴ του. Ὅμως, ὅταν ζήτησε «κάτι περισσότερο», τότε ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπε: «ἀγάπησε τὸν Θεὸ περισσότερο ἀπὸ τὰ πλούτη σου, ἀπαρνήσου τα καὶ ἀκολούθησέ με καὶ τότε θὰ ἀποκτήσεις θησαυροὺς στὸν οὐρανό». Αὐτό, ὁ πλούσιος Ἰουδαῖος δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κάνει. Στενοχωρήθηκε, γύρισε τὴν πλάτη του στὸ Χριστὸ λυπημένος κι ἔφυγε. Τότε ὁ Κύριος εἶπε, ὅχι ὅτι εἶναι ἀκατόρθωτο, ἀλλὰ πάντως εἶναι δύσκολο, νὰ μπεῖ ἓνας πλούσιος στὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πολλοὶ ἐρμηνευτὲς τοῦ Εὐαγγελίου συμφωνοῦν ὅτι· ἂν ὁ συνομιλητὴς τοῦ Χριστοῦ δὲν ζητοῦσε νὰ μάθει «κάτι περισσότερο» γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ ἔφευγε δικαιωμένος ἀλλὰ ἀνικανοποίητος. Τηροῦσε τὰ βασιικά, ἀπέφευγε τὶς ἠθικὲς καὶ κοινωνικὲς ἐκ-

τὸ σημαντικό στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ εἶναι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Ἰουδαίου ἐκείνου γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πανανθρώπινη καὶ διαχρονικὴ ἡ ἀγωνία γιὰ τὰ «ἐπέκεινα», ὅπως ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι. Γιὰ ὅσα ὑπάρχουν μετὰ τὸν θάνατο. Ἐπειδὴ, εἶναι «κοινὸς τόπος» στὴν κάθε ἀνθρώπινη ψυχὴ ὅτι ὑπάρχει «κάτι» μετὰ τὸν θάνατο. Μερικοὶ νομίζουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ πεθάνει, γι' αὐτὸ ἀπὸ μόνος του προβάλλει κάποια συνέχεια στὴν ὑπαρξή του, θέλοντας νὰ ἐλπίζει ἀναπόδεικτα ὅτι τάχα θὰ συνεχίσει «κάπως» νὰ ζεῖ. Ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι. Ὁ ἄνθρωπος θέλει νὰ ξέρει τὴν ἀλήθεια, δὲν συμβιβάζεται μὲ ψέμματα. Εἶναι πανανθρώπινη ἡ ἀνάμνηση ἑνὸς χαμένου παραδείσου καὶ ἡ ὑπαρξιακὴ βεβαιότητα ὅτι σ' αὐτὴν τὴν ποιότητα τοῦ βίου ξεπέσαμε ἀπὸ κάποια ἄλλη, ἀνώτερη καὶ καλύτερη. Εἶναι καὶ διαχρονικὴ ἡ βεβαιότητα ὅτι θὰ ἐπιστρέψουμε ξανά σ' ἐκείνην, μετὰ τὸν θάνατό μας. Τόσο ὁ ἀρχαῖος κόσμος, μὲ τὴν χονδροειδὴ θρησκευτικότητα, ὅσο καὶ μέχρι σήμερα, οἱ θρησκείες τοῦ κόσμου ἀσχολοῦνται μ' αὐτὴν

τροπὲς, ὅποτε ἐκπλήρωνε τὰ θρησκευτικὰ του καθήκοντα. Ὅμως, ἡ ψυχὴ δὲν μπαίνει σὲ θρησκευτικὰ καλούπια. Ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ τὸν οὐρανό, ὅπως τὰ φυτὰ τὸν ἥλιο, ὅπως οἱ ἐρωτευμένοι, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ δὲν εἶναι πράγμα, μὲ συγκεκριμένους ἰδιότητες. Ἡ ψυχὴ εἶναι κάλεσμα τοῦ οὐρανοῦ, βρίσκεται σὲ κάθε κύτταρο τοῦ σώματός μας, δὲν εἶναι ἐκ προοιμίου ἀθάνατη, καλεῖται στὴν ἀθανασία ποὺ εἶναι ποιοτικὸς τρόπος ὑπάρξεως, καὶ ποὺ αὐτὸς εἶναι ἀθάνατος.

τὴν ἀναζήτηση. Ὅμως, ἡ χριστιανικὴ πίστη μας, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ θρησκευτικὲς διαδικασίες, διδάσκει ὅσα μᾶς ἀποκάλυψε ὁ Χριστὸς καὶ μᾶς φανέρωσε γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ καὶ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν ἀναζητᾷμε ψηλαφίζοντας τὸ σκοτάδι, ἀλλὰ γνωρίζουμε καλὰ τί ὑπάρχει μετὰ τὸν θάνατο, πῶς θὰ τὸ ἀντιμετωπίσουμε καὶ πῶς θὰ τὸ ζήσουμε ἐπακριβῶς. Ἀλλὰ καὶ κάτι περισσότερο: ὅτι αὐτὸ τὸ «μετά», μπορεῖ ὁ καθένας μας νὰ τὸ «χτίσει» γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἐνὸς ἀκόμα ζεῖ ἐδῶ.